

Een verjaardagsfeestje in 'de Fabriek'

Zkv Magdalena Eisenga

Mijn bovenbuurman Rik werd 57 en via de app had hij gevraagd of ik in 'de fabriek' zijn verjaardag wilde vieren. Het was de eerste herfstdag en zonder afspraak zou ik die avond vrijwillig de deur niet meer zijn uitgegaan. Rond een uur of tien fietste ik richting 'de fabriek', die toch lastiger bleek te vinden dan ik dacht. Na wat rondfietsen schoot ik - op het terras bij een naburig café - een vrouw met paraplu aan. Ik vroeg haar of ze wist waar de 'de fabriek' was. 'Ja zeker' zei ze en wees naar een punt achter mij 'daar bij die lampjes moet je er in'. Ik bedankte haar en toen ik weg fietste riep ze nog: 'Het ziet er heel verlaten uit, maar dat is absoluut niet zo'.



Ik reed het terrein op en begreep wat ze bedoelde toen ik een stille, donkere en enigszins verscholen parkeerplek moest oversteken. Al fietsend zag ik een nostalgisch oud fabrieksgebouw en stalde mijn fiets onder een afdakje. Precies op dat moment parkeerden ook Rik en zijn vriendin Carla hun fietsen naast die van mij en gezamenlijk liepen we naar binnen. Terwijl ik mijn jas ophing zag ik dat de 'vrouw met de paraplu' ook binnenkwam en ik groette haar. Rik betaalde onze entreekaartjes, ik bedankte hem en liep naar de bar om bier te bestellen. Het was een sfeervolle gemoedelijke locatie en het publiek sloot qua leeftijd bij mij aan. Ik gaf Rik zijn cadeautje en nadat hij het uitpakte las hij de titel aan ons voor 'Alles heeft een reden'. Daarna vertelde ik hem dat ik dit boek blind uit mijn eigen boekenkast had gehaald. Hij gaf het aan mij terug, en accepteerde mijn aanbod om het boek voor hem in mijn tas te bewaren en mee naar huis te nemen. *Achteraf begrijp ik de reden*, ik moest er nog een foto van maken en er een printje van dit ZKV in vouwen.

Carla ging buiten bij de vuurkorven haar heil zoeken en Rik liep naar wat vrienden toe. Met mijn biertje in de hand ging ik op de rand van het podium zitten en bekeek de band die zich aan het installeren was. Tot mijn verassing kwamen er naast het gebruikelijke drumstel en de gitaar, ook een viool, een klarinet en een schuiftrumpet uit de muziekkisten tevoorschijn. Het werd drukker en toen de band ging spelen ging ik aan de zijkant op een bankje staan en keek over de dansende mensenmassa heen. Het harde geluid maakte dat ik geen tekst of melodie kon onderscheiden en daarom richtte ik mij op de bewegingen en de kleding van de musici. De zanger droeg een opvallend rood pak en de klarinettist een groen gestippelde jurk. Ik mijmerde weg en de 'Troubadour' -een begrip in het Groningen van de jaren 80- doemde op in mijn herinnering. 30 jaar later staan we nog steeds te dansen en net als toen, danste ik niet mee. Ik was nog steeds de toeschouwer en er was in feite niks veranderd.



Rond middernacht nam ik afscheid van Rik en pakte mijn jas van de kapstok. Bij de uitgang vroeg de portier me of ik wegging. Toen ik knikte zei hij, met zijn hoofd naar buiten wijzend, 'dan kunnen we er weer wat nieuwe mensen inlaten'. Ik volgde zijn blik en zag dat er een lange rij wachtenden voor de deur stond, net als toen in de jaren 80. Ik fietste de donkere nacht in en vroeg me af wat deze oenschijnlijk lege avond mij gebracht had, want.... alles heeft een reden..